

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

El preu del silenci

Fa alguns mesos, l'exministre d'Exteriors del govern espanyol, José Manuel García Margallo, va reconèixer que "nadie sabe cuántos favores debemos a una cantidad de gente por haber conseguido que hicieran las declaraciones que hicieron". La sinceritat del ministre va permetre entendre el perquè del silenci o les tímides declaracions d'alguns mandataris europeus sobre el procés català. Però ens mancava conèixer quin havia estat el preu del silenci o, com a mínim, descobrir algun exemple d'aquests "favors". L'encarregat de fer-ho ha estat, novament, l'amic García Margallo. El 19 de desembre passat, en el marc de la Comisión de Seguridad Nacional en què s'analitza el paper de Rússia en el procés sobiranista, l'exministre va reconèixer que el govern de Rajoy havia enviat a Letònia un contingent de combat de 313 militars i 80 vehicles destinats a la frontera russa. Es tracta del contingent amb major capacitat de combat que mai ha enviat Es-

El silenci de Letònia sobre el procés català ha costat, com a mínim, 63 milions d'euros i l'enviament d'un contingent de combat a la frontera russa

panya a l'exterior, i, de moment, ha costat 63 milions d'euros. El desplegament, a més a més, no té la missió de patricular, sinó d'estar preparat per intervenir contra Rússia, donat que Letònia té por d'una possible intervenció de Putin després dels antecedents de Crimea i la zona oriental d'Ucraïna. Segons García Margallo, "la prioridad del Gobierno español [...] era mantener la unidad de España y la vigencia de la Constitución. Y las cuestiones que preocupaban a los países bálticos se enfocaban en Rusia". O sigui, que Espanya ha comprat el silenci de Letònia a costa de l'enemistat de Rússia. Un negoci diplomàtic rodó. El contingent, a més a més, s'ha enviat incomplint la *ley de defensa nacional*, que explicita que correspon al Congrés dels Diputats aprovar "con carácter previo, la participación de las Fuerzas Armadas en misiones fuera del territorio nacional". L'actuació de l'Estat espanyol representa, doncs, un escàndol monumental; però ja sabem que la bandera del nacionalisme permet tapar-ho tot, fins i tot les paraules.

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Filosofia grega

Pobre Diògenes: va ser en el seu temps el model de qui no acumula res, i l'hem convertit en adjectivador dels malalts mentals que recullen coses dels contenidors de les escombraries per proveir de brossa els propis domicilis. Va viure en una bota de vi i només es va valdre de cinc objectes: un fanal, un bàcul, una flassada, un sarró i un bol. Va prescindir del bol quan va haver observat un nen que bevia l'aigua de la font directament amb les mans. El fanal, el feia servir per buscar homes honestos pels carcers d'Atenes. Es veu que no en va trobar mai cap. Ell mateix va falsificar moneda a la seca del seu pare. Deia que ho havia fet com a mesura àcrata i per posar en evidència la futilitat de la riquesa. Deixem-ho així. Tales de Milet, que passa per ser el primer filòsof occidental conegut, va ser a la vegada un gran camàndules: aprofitant-se que tothom el tenia també per endeví infal·libre, va pronosticar una gran sequera. Els pagesos es van vendre les oliveres i els moliners es van vendre els trulls. La sequera va resultar una enganyifa i el de Milet, que amb un in-

“Diògenes es desvirtua, i Aristòtil de nou traduït al català

termediari havia comprat les oliveres i els molins, es va convertir en un dels homes més rics de l'antiga Grècia. Podria ser el patró dels Millet haguts i per haver, amb molta més autoritat que Diògenes ho és dels saquejadors de contenidors. Qui va tenir la idea de fer-l'hi, si no en dona cap motiu o n'és la imatge contrària? No ens podem fiar de res. Un dia vaig haver de cobrir la informació d'uns gitanos i uns païos que discutien. El patriarca gitano va dir: "Ahora vendrá el Feo y lo resolverá." "El Feo" va resultar ser guapíssim. Nosaltres donem per fet que el que es diuen Ros o es diuen Blanc van

tenir avantpassats amb aquestes coloracions, i potser tot és fruit d'una broma o d'una ironia, i el Blanc era negre com el carbó, i el Fuster era lampista.

Divendres vaig anar a sopar a un restaurant de carn i peixos a la brasa ("braseries", en diuen, confontent la paraula francesa que vol dir "cerveseria"). A la taula del costat hi havia l'amic Xavier Riu, professor titular del Departament de Filologia Grega de la Universitat de Barcelona. Ens vam saludar, vam estar contents de veure'ns i vam intercanviar alguns comentaris fútils i uns altres de referits a l'actualitat política catalana. Poca cosa, perquè tant ell com jo anàvem acompanyats. Al final, quan se n'anava, em va ensenyar un llibre que duia al sarró: la seva traducció de la *Poètica* d'Aristòtil per a la Bernat Metge, acabada de sortir de la impremta. Em va saber greu no haver-ho sabut abans: n'hauríem pogut parlar. Em vaig consolar filosòficament: Sòcrates, Plató o Aristòtil, com Tales i Diògenes, també devien parlar del fred que fa, de la passa de grip o de política local davant uns peus de porc o una orada a la brasa.